

„Nemám hlad,“ odsekla jsem, ale zároveň jsem si uvědomila, že hlad mám, a to pořádný.

„No mně je to fuk. Ale pořádný jídlo teď hned tak neuvidíš. Tak co se přemoct a dát si třeba kuře v Chick-fil-A?“

Překřížila jsem si ruce na prsou, úplně to ve mně vřelo. „Tak kuřecí řízek v housce.“

Zpátky na dálnici se nebylo moc na co koukat. Vzdalovali jsme se i ojedinelým kravám, mířili jsme přímo do hor. Uždibovala jsem řízek, skoro jsem se bála žvýkat. Po chvíli nás ze všech stran obklopily husté dubové lesy.

Kdybych měla mapu, věděla bych, že se nacházíme v jižní části Apalačského pohoří. Jenže jsem se mohla orientovat jen podle nekonečného pásu pořád stejné hlíny a stromů tečkovaných odpoledním světlem. Celé kilometry nebylo ani stopy po lidských obydlích, až jsme nakonec dojeli k obrovskému karavanu usazenému uprostřed prázdnoty.

Gorily mě hned odvedly dovnitř, kde už na můj příchod zjevně čekala žena ve středním věku. Cedulka na malém stole oznamovala běžné jméno, Jill nebo Ann nebo Jan. Přejela mě ledovými očima od hlavy k patě a pak se mi podívala do očí.

„Elizabeth, vid?“

„Nenamáhej se,“ poznamenal chlap. „Nemluví.“

Gorily podepsaly papíry, které jim Jan podala, a pak se otočily ke mně.

„Tak ahoj,“ rozloučil se se mnou on. „Hodně štěstí.“

A byli pryč, zmizeli mi ze života tak rychle, jako mi do něj vtrhli. Pocítila jsem bodnutí něčeho jako strach nebo lítost. Trpěla jsem stockholmským syndromem a skoro mě mrzelo, že ti dva jedou pryč. Jistě, celý den mě trýznili a já je každičkou minutu nenáviděla, jenže tyhle záporáky jsem alespoň už znala. Strach z toho, co bude dál, mi úplně zauzloval žaludek. Chtěla jsem za nimi běžet a poprosit je, ať mě unesou ještě jednou.

„Ani to nezkoušej,“ ozvala se Jan. Došlo mi, že toužebně civím na dveře. Podezřívavě mě sledovala a listovala složkou s mým jménem. Tenkrát jsem nevěděla, co v té složce je, ale později jsem se dozvěděla, že Jan pročítala štos papírů, v nichž se rodiče vzdávali veškerých práv souvisejících s mojí osobou. Naši jich zřejmě podepsali celou hromadu. Dokumenty obsahující seznam nehod, které mohou vaši náctiletou ratolest potkat, když se ji rozhodnete poslat do lesů. Lehká zranění, vážná zranění, psychická újma, smrt.

V kostce: *Naše organizace nenese odpovědnost za žádný průser. Berete?*

Ano. Rodiče všechny ty papíry podepsali. Bereme.

Nicméně podle mě tak úplně nevěděli, co podškrábli. Protože to nevěděl nikdo. V té době se ještě na internetu nedaly vyhledat recenze ani získat rychlý přístup k osobním zkušenostem. Ani na něm nekolovaly kritiky – skandální odhalení ohledně byznysu zvaného terapie v divočině. O pobytech, jako byl například ten můj, které se konaly v nejdolejších a nekontrolovaných místech na venkově. Kde na nás nikdo nedával pozor a k tragickým neštěstím docházelo neustále.

Příčina úmrtí: dehydratace. Příčina úmrtí: přehřátí. Příčina úmrtí: vnitřní krvácení. Poranění hlavy, kousnutí pavoukem, přeříznutá tepna, sebevražda oběšením, sebevražda kapesním nožem.

Příčina úmrtí: moje první tělesná prohlídka?

„Teď se svlíkni donaha a zvedni ruce,“ nařídila mi Jan. „Ať to máme za sebou.“

„Nebudu se svlíkat.“

„Tak to půjde po zlém. Hlavně žádné hlouposti. Stačí zavolat policajty.“

Poznala jsem, že nemám na vybranou. Svlékla jsem si všechno kromě spodního prádla.

„Donaha znamená donaha. Všechno dolů.“

Pokořeně jsem se vysvlékla.